

Jakab levele 5. rész 16. versének vége: „Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.”

Kedves Testvéreim!

Ez a felolvasott igeszakasz olyan kérdéseket vet fel, ami minden imádkozó embert érint. Azt pedig tudjuk, hogy nem csupán a templomba járó emberek imádkoznak. Nem csak azok, akiknek kötődésük van valamilyen egyházhoz, gyülekezethez. Olyan emberek is imádkoznak, akiknek látszólag semmilyen kapcsolatuk nincsen Istennel, mégis fontosnak tartják, hogy életük nehézségeiben, megpróbáltatásaiban felkiáltsanak a Mindenhatóhoz, hogy segítségét kérjék, vagy hogy egyszerűen csak elbeszélgessenek vele.

Mondhatom tehát, hogy sokunkat érint ez a felolvasott mondat: „nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” A kérdések pedig ennek a mondatnak a hallatán máris sorakoznak bennünk. Hogyha nincsen nagy ereje az imádságomnak, ha nem történnek olyan csodás dolgok, mint Illéssel, akkor nem vagyok igaz ember? Vagy ha nincsen eredmény, akkor nem imádkoztam eléggé buzgón? Mi az, amit elrontottam, és mi az, ami nem volt megfelelő az Istenhez fordulásomban? Pesszimista hangulatban pedig még talán így is megfogalmazódik a kérdés: csak énvelem van a baj?

A felolvasott bibliai mondat azonban nem kérdéseket akar bennünk gerjeszteni, nem azt akarja, hogy ostorozzuk magunkat, hanem bátorítani és biztatni akar arra, hogy tiszta szívvel és őszintén imádkozzunk. Akkor is, hogyha úgy véljük, nem volt eredménye annak, amit elmondtunk. Akkor is, hogyha éppen életünk mélységében vagyunk, és azt gondoljuk, hogy onnan már nem emel ki minket senki. Ahogyan az úrasztalától felolvasott igeszakasz felsorolásában hallottuk, valóban minden élethelyzetről szó van. Szenved valaki? Imádkozzon. Örül valaki? Mondjon dicséretet. Beteg valaki? Kérje meg a gyülekezetet, hogy imádkozzanak érte. Bűnt követett el? Akkor vallja meg bűneit, és bocsánatot nyer. Biztatás ez a mondat arra nézve, hogy betegségben, fájdalomban, a bűn szorításában van egy út a Mindenható felé, ami mindig megmarad, ami nem zárul be soha, ez pedig az imádság-út.

Ez a felolvasott rövid mondat a helyes lelkületű imádságról szól: „Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” Az első bátorítása ennek a mondatnak az, hogy keressük életünk megoldását Jézus Krisztusban. Amikor ugyanis igaz emberről beszél az Újszövetség, akkor arról az emberről beszél, aki Jézusba vetett hittel szemléli a mindennapjait. Aki pontosan tudja, hogy önmagában nem képes a legnagyobb súlytól, a bűn súlyától megszabadulni, és emiatt nem képes életének a többi terhét sem levetni. Ahogyan Reményik Sándor az egyik versében megfogalmazza ezt az érzést: „a bűn, a betegség, a nyomorúság, a mindennapi szörnyű szürkesség tömlőcéből nincsen, nincsen menekvés!” Ugyanakkor az igaz ember ismeri azt is, hogy nem a hite, nem az Isten felé forduló szeretete tartja meg, hanem a mi Megváltónk, Jézus Krisztus. Amikor pedig Őrá építjük az életünket, akkor az Ő igazságára építve, mi is igazzá leszünk. Luther Márton reformációs gondolatainak egyik középpontja éppen ez volt. Az igaz ember, Jézus Krisztusba vetett hite által fog élni. Ezért a reformáció folyamatának legnagyobb hangsúlya az, hogy helyezzünk mindent újra arra az alapra, amely egyedül megtartja az egyházunkat, a gyülekezeteinket, a személyes életünket, helyezzünk mindent Jézus Krisztusra!

Tatán van egy nagyon szép domb, a Kálvária domb. Ennek a sziklája szépen lassan tűnik el a talaj alatt. Még több tíz méterrel arrébb is vannak házak, amelyeket ennek a dombnak a sziklájára építettek. Leszedték a felső talajréteget, amíg a szikláig nem értek, és az alapozást csak akkor kezdték meg, amikor már erre a szilárd talajra találtak. Az igaz ember élete ugyanilyen megalapozott élet. Minden lekerült az életéből, ami elválasztja a sziklaalaptól, Jézus Krisztustól, és Őrá helyezte az életét teljesen.

Erre az alapra építve igaz a mondat: „nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” Mit is jelent pontosan akkor ez a Krisztusra támaszkodás? Azt, hogy sehol máshol nem tudjuk elképzelni az életünk megoldását, csak Őnála. Éppen ezért addig keressük a sziklát, amíg meg nem találjuk, amíg arra építeni nem tudunk.

A mindennapi életünkben nagyon nehéz ez a szikla-keresés, vagyis azoknak a dolgoknak az elengedése, amely minket távol tart Jézus Krisztustól. Nem akarok általánosságokat mondani, inkább visszanyúlok a felolvasott hosszabb igeszakaszhoz. Elválaszthat engem Tőle egy betegség. Miért engedte meg Isten, hogy ez velem megtörténjen? Miért kell szenvednem, miért kell a gyötrelmeket elhordoznom? A kérdéseim pedig szinte távolra löknek Tőle, mert nem a segítségét keresem, nem azt, hogy miként jutok ki a mélységből, hanem csak a távolságot, az akadályt látom. Sőt azt látom, hogy mindennek senki más nem lehet az oka, csak Isten maga. A sziklát akkor találom meg, hogyha nem vádolok, hanem segítséget kérek. Elválaszthat Jézus Krisztustól egy olyan tettem, amit szégyellek, amiről tudom, hogy nem kellett volna megtennem, mert mást igazságtalanul bántottam, vagy tudatlanul bajt okoztam. A kérdés pedig önvádoló módon jön elő: ugyan,

hogyan állhat egy ilyen ember Isten elé, akinek ennyi teher van a lelkén? A sziklát akkor találom meg, hogyha a rossz tetteimet, a hibáimat, a bűnömet Isten elé helyezem. A sort pedig biztosan sokáig lehetne folytatni, hogy miként választ el Krisztustól az önzésem, a szeretetlenségem, a szenvedélyem, a vágyaim. Ha bármi van a szikla és köztem, akkor nem lehet megfelelő lelkületű az imádságom.

Isten üzenete azonban az ebben a felolvasott bibliai szakaszban, hogy nincsen olyan távolság, ahonnan ne érhetnék el Istenhez, ahonnan ne mondhatnék el egy imádságot. A Jézus által elmondott egyik bibliai történet, más összefüggésben, de ugyanerre bátorít minket. Ebben az apjától elforduló fiú, miután az apja vagyonát elszórta, és nagy mélységbe jutott, mégis elindult visszafelé. A példatörténetben szereplő édesapa pedig, miután meglátta a hazafelé közeledő fiát, akkor elé futott, megölelte, és visszafogadta úgy, mint szeretett gyermekét.

Hogyan oldódik meg akkor a távolságcsökkentés köztem és a sziklaalap Jézus Krisztus között? Hogyan tudom az életem távolságtartó dolgait jelképesen szólva kilapátolni? Keressem imádságban Istent, mert „nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének”. Tudhatom, hogy az Istenhez futó, a Hozzá menekülő lélek imádságát Ő meghallgatja Jézus Krisztus által.

Az igaz ember könyörgése ugyanis arról szól, hogy mindent kiengedek a kezemből, már semmit nem akarok irányítani, mert tudom, hogy a magam erejéből képtelen vagyok rá. Azt fogom megfogalmazni, amiről az értelmemmel úgy gondolom, hogy lehetetlen, már csak a hitem kapaszkodik bele Istenbe, csak a hitem az, ami megkeresi a sziklát, és ráépít mindent. Igazzá akkor válik a könyörgés, hogyha tudom, rajtam senki más nem segíthet, csak egyedül Krisztus.

Az egyik lelkészársam mesélte el a történetet, hogy teológiai tanulmányai alatt nagyon sok minden megkérdőjeleződött az életében. Nem csak az, hogy Isten elhívta-e a szolgálatra, hanem az is, hogy ér-e egyáltalán valamit a Biblia, van-e értelme a hitnek, sőt, van-e egyáltalán Isten, aki mindezeket keresztül kerülhet kapcsolatba velünk? Azt mondhatnánk, hogy ebből a mélységből nincsen kiút. Hogyha valaki a lelkeszi szolgálatra készülve Isten létét kétségbe vonja, akkor onnan nincsen tovább. Nincsen már semmi alapja az életének. Ugyanakkor olvasta a Bibliát, és a maga módján imádkozott. Az egyik napon éppen ez a mondat került elé a Biblia olvasás során. „Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” Végiggondolta, hogy Illés is ember volt, mégis hatása volt az imádságának. Akkor miért ne sikerülne neki is? Azt ugyanis érezte, hogy az élete úgy, ahogyan van, nem boldog élet. Mint egy utolsó lehetőségbe kapaszkodott bele az imádságon keresztül Krisztusba. Ő pedig kivezette ebből a lelki mélységből, megerősítette a hitét, az elhívását, és tudta, hogy nem ingatag az élete, hanem olyan, aminek köszikla az alapja.

Az egyedül Krisztusba kapaszkodó könyörgéssel kapcsolatban írta le Jakab, hogy nagy ereje van. Mondhatom másként is, hogy hatása van. Csakhogy azt nagyon fontos tudnom, hogy ez a hatás nem egyenlő azzal, amit kérek. Nem az a hatás, hogyha gyógyulást kérek, akkor automatikusan gyógyulást kapok. Nem az a hatás, hogyha új munkahelyet kérek, akkor automatikusan azt is kapok. Nem az a hatás, hogyha eredményes vizsgáért imádkozom, akkor azt is kapok. Ha kiengedtem a kezemből mindent, ha úgy érzem, hogy egyedül Krisztus segíthet, akkor az Ő kezébe helyeztem mindent, és Tőle várom a megvalósítást is, anélkül, hogy csalódnék a végeredményben.

Pál apostol, amikor az egyik levelében lelki élményeit írta le, akkor beszámolt egy látszólagos ima-kudarcról is. Olyan lelki, vagy testi nyomorúság volt az életében, amitől szeretett volna megszabadulni, ahogyan leírta, úgy érezte, hogy a Sátán angyala gyötri. Ezért háromszor is kérte Jézust, hogy vegye el azt tőle. A válasz pedig nem az volt, hogy lekerült a teher, hanem az, hogy erőt kapott a teher hordozásához. Ez a válasz érkezett a mennyből: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor. 12.9) Pál lehetett volna csalódott, vagy dühös, elégedetlen, vagy éppen zúgolódó, mert nem múlt el életéből a teher, de nem így tett. Elfogadta ezt a választ, és ettől kezdve életének azokat az elemeit mutatta meg, amik erőtlenek, amik gyengék, hogy még jobban látszódjon Krisztus kegyelme.

„Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” Mi akkor az igazi hatás, az igazi erő, amire szükségünk van? Az, hogy az Isten előtti megállásunk, a bűnvallásunk, az Istenre hagyatkozásunk, az alázatunk megnyitja a szívünket, az életünket a Mindenható előtt. Megnyílik a lehetőség, hogy a minket kereső, a minket megszólító Isten beléphessen az életünkbe. Ahogyan a Jelenések könyvében a Laodiceai gyülekezetnek írt levélben is benne van Jézus biztatása: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.” (Jel. 3.20)

Tudom, hogy első hallásra csalódottak lehetünk. Ennyi lenne az a nagy hatás, amiről itt szó van? Az imádságomnak az ereje az, hogy összeköt Istennel? Igen. Amikor pedig Ő az életemben van, a gyülekezetünk életében van, az egyházunk életében van, akkor képes mindent átformálni, megújítani. Reformáció napján, amikor éppen az egyházunk megújítására emlékezünk, akkor különösen is fontos ezt hangsúlyoznunk. A

megújulás nem a mi munkánk, nem a mi eredményünk, hanem Istené. Viszont a Mindenható Isten megújító erejéért tisztán és őszintén imádkozhatunk, mert „nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.”

Mi történik hát az imádságban? Kinyílik egy ajtó, megnyílik egy csatorna Isten felé, amin keresztül elérhetővé válik az életemben, a gyülekezetben, az egyházunkban Krisztus ereje. Ha egy hasonlattal szeretném ezt bemutatni, akkor mondhatom, hogy ez úgy történik, mint amikor a telefonunk, vagy a számítógépünk csatlakozik az internetre, és megnyílik a világháló, akkor elérhetővé válik minden információ. Az imádságon keresztül én is csatlakozom a Mindenhatóhoz, hogy az Ő ereje formáljon, gyógyítson és megújítson. Ezért hordozzuk a szívünkben Istennek ezt a biztatását: „nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.”

Amen!

Imádság

Egyetlen Kösziklánk, Jézus Krisztus! Hálát adunk Neked, hogy életünk bármely helyzetében kereshetünk Téged. Lehetünk a gyász mélységében és fájdalomban, lehetünk a kórházi ágy szorításában, lehetünk a bűn mélységében, vagy éppen leterheltségünk fáradtságában, mindenhol elér Hozzád imádságunk! Legyen örömteli a szívünk, hiszen láthatjuk ajándékaidat; legyen felszabadult a szívünk, mert levettéd terheinket; legyen békés a lelkünk, mert megtapasztaltuk a Te jelenlétedet; tudjuk, hogy hálaadásunkkal eljutunk Hozzád.

Hisszük, Urunk, hogy imádságunk az az út, ami Hozzád vezet, és soha le nem zárul. Ezért hozzuk eléd mindazt, ami fontos a szívünknek. Imádkozunk, hogy állj gyermekeink, unokáink, szüleink, nagyszüleink, házastársunk mellé és erősítsd a hitet lelkükben. Légy ott településünk, városunk, országunk vezetőivel és add nekik bölcsességedet. Imádkozunk mindazokért, akiknek az élete megrendült, megfáradt, elviselhetetlen terheket hordoz: Te légy az, aki megerősíted, megújítod és hordozod életüket. Kérünk, hogy legyen áldásod gyülekezetünkön, egyházadon, amely az egész földön Benned bíz, az útkeresőkön, akik még nem találtak Tehozzád: add, hogy megerősödjön a mi lelkünk és életünk. Kérünk Megváltónk, hogy Te újítsd meg személyes életünket, hogy a hétköznapiakban a Te dicsőségedre élhessünk; újítsd meg gyülekezeteink életét, hogy az evangélium üzenete minél többekhez eljuthasson; újítsd meg egyházunk életét, hogy testvéri közösségben, Téged dicsőítve járassuk az utat. Könyörgünk, hogy Te adj nekünk buzgóságot imádságainkban, hogy minden napon megtapasztalhassuk jelenlétedet. A Te szent nevedért kérünk, hogy hallgasd meg könyörgésünket! Amen!